

MARIJIN LIST

ŠTEV. 6.

31. LETNIK

JUNIJ 8. 1935.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezusovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezusovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1936 tudi naročnik. Naročnina se plačuje naprej, konči vsaki mesec sproti.

Duhovne dobrote. Za naročnike Marijinoga lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina

D a r i.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Forjan Ana i Baligač Micika, Francija 9, Ko injek Marija, Vel. Polana, prosi za zdravje stvari 10, Jakob Marija, Lipovci, na čast sv. Antoni, ka stvar ostala 25, Horvat Agneška, Bogojina iz Francije 5, Krampač Martin, Trnje iz Francije 10, Plej Kata i Žizek Kata nabrale na senji v Črensovcih 3075, Hanc Štefan, Črensovci iz Francije 10, Rous Matjaš, Trnje 10, Žilavec Rupert i Jani, Vadarci, iz Francije 15, Drvarič Kristina, Bogojina iz Francije 10, Mjrdrica Terezija iz Francije 7, Horvat Lena i Tkalec Marija, Gornja Bistrica iz Francije prosita za zdravje svoje rodbine, vsaka 45, skupno 90, Kolenc Geta, Gomilica, v zahvalo 5, Antolin Andraš, Beltinci 2, N. Beltinci 5, — Izdatek: dopolnilna taksa v Črensovcih 14425 Din. — Oča sirot povrni vsem obilno!

Na siromaško blagajno so darovali v Din. sledeči: Forjan Ana i Baligač Marija na sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči iz Francije 9, Horvat Agneška, Bogojina iz Francije 5, Drvarič Kristina, Bogojina iz Francije 10, Horvat Marija i Meričnjak Terezija iz Francije na sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči 25. Izdatki: sestram voz slame v Sobotu, istim na sv. mešo pri priliki otvoritve šivalnoga tečaja 20 Din, Vaupotič Karoli, peki v Črensovcih za 300 žemio črensovskim farnim sirotam k Vüzmi Din 150. — Naj Detece Marijika vse darovnike v obilnosti blagoslovi! — Odbor.

LETO 31.

8. JUNIJA 1935.

ŠTEV. 6.

Življenje Bl. Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitljiva boža službenica: Marija z Agrede.)

9. Bog se naznanja Mariji po posebnoj milošči.

Marija občuti, da se približava vöra, gda znova zagledne svoje najvišiške i edino Dobro. Kak glasnika spozna moč trakov božanskoga sunca, ki se je rodilo. Razplamti se v ognji, ki razsvetljuje, ali ne izgoreva. Svojim angelom pravi: „Povejte, kelka je vöra moje noči? Gda se prikaže rdečkasta zarja mojega lepoga dneva, da moje oči zaglednejo Sunce pravice, ki razsvetljuje i poživla moje nagnjenosti i moj düh?“ Angelje Najvišišega so odgovorili: „Zaročnica Vsevišnjega, On, šteri žele tvoje srce kak njegovo istino i njegovo svetlost, je blüzi. Nede se duže stavla. Že prihaja“.

Na te odgovor se je nekelko prizdignola kopnena (šlar), ki njoj je prikrivala dühovna bitja. Gledala je angele kak negda. Marija jih zapita: „Zakaj sem bila tak dugo nevredna, da vas gledam? S kem sem zbantüvala vašo naklonjenost? Ali sem zagrešila? Prosim, da mi odgovorite, da se zamorem čuvati posledic takših činov“. Angelje so odvrnoli: „Zapoved je bila Vsevišnjega, da se skrijemo tvojim očam, ali da smo itak vsikdar čuvarje i branitelje tvoji“. Nadale Marijino pitanje: „Gde je moj Gospod, moje edino Dobro, ali se ne pokaže naskori mojim očam? S kem se njemi nesam povidila?“ Angelje so pravili: „Naskori boš vidila Tistoga, za šterim želej tvoja dūša. Zavüpaj se i nadale črstvo v Gospoda. On se ne skriva tistim, ki ga iskreno iščejo. Zagotavlamó te, da se tvoj Lübleni ne skriva pred tebov mogoče zavolo toga, da bi ga razžalila, nego samo zavolo tvoje lastivne dobrote. Koga on miluje, toga tüdi kara.

Da ti pripravi vekšo radost, ti pošila žalost, skrivle se, da ga najdeš. Bog terja setev skuz, da zámoreš radostno žeti sladki sad bolečine. Če se lübleno dobro ne bi gda zastrlo, ne bi se nikdar s strahom iskalo“.

Tak so angelje razsvetlaval Marijo i čistili njene düševne moči. Ne so je čistili od krivic, ar jih ona ne mela. Po tom je Bože veličanstvo razgrnol zaštor i se objavilo lüblenki s posrednjim videnjom, ki spada med najvišiša i najsijajnejša te vrste. Tak ona počivle v naročji Lüblenoga (Vp. 8, 5). Obnovila se je v lübavi, razplamenola mladost ona, od štere guči psalmist (Ps. 102, 5). Zatem se Marija, prešinjena lübezni, vrže v Božoj navzočnosti nakla na lice, se zahvali s poniznimi i genljivimi rečmi i zaprosi, da njoj Vsemogočni očisti i obnovi srce. Veličanstvo Bože sprime dobrotlivo njene reči i terja od Marije, da njemi i dale verno slüži s svojov gorečnostjov. Njeno srce obine neizrekliva radost, štero je ona zdigavala v višine s slavospevi i z lübavjov.

10. Bog zapove Mariji, da se zaroči. — Njeni odgovor.

Marija je mela trinajst let i pol, gda je palik mela posredno videnje Bože. Tü je prišlo ono, ka sveto Pismo nazveščava od Abrahama, gda njemi je Bog zapovedao, naj njemi darüje svojega lüblenoga sina Ižaka, edino poroštvo svojega vüpanja. Bog je skušao Abrahama, pravi Mozeš (Gen. 22, 1). Istotak bi mogli praviti, je skušao Bog v tom videnji Marijo, gda njoj je zapovedao, da stopi v zakonski stan. Kak daleč je nebo od zemle, tak daleč so bile njene misli od toga nakanenja, gda je Bog odredo, da se zaroči i da zavolo obrambe i družbe vzeme moža. Ona se je najmre odločila, da se nikdar ne zaroči, pa je obnovila položeno oblübo čistosti i Bog jo je sprijao. Zato je lübezenski nagon v Mariji bio proti vsakoj lüčkoj nagnjenosti i naklonjenosti i proti kakšemikoli stvori. Ona je lübila samo Boga i se njemi zaobečala. Kak se je Marija iznenadila, gda je od onoga, ki je bio njena edina Lübv, dobila nalogo, da zemelskoga človeka vzeme za moža.

Ta skušnja je bila vekša, kak Abrahamova, ar Abraham ne tak lübo Ižaka, kak Marija svojo čistost. Marija se je s popunov vdanostjov podvrgla zapovedi Božoj, gvüšna, da Previdnost vse naravna tak, da ne zgübi nikaj od onoga, ka je poklonila njemi. Ali itak je ne bila ščista mirna. Te nemir dokonča Bog zagotavljajoč jo, da de vse tak vodo, kak se bo njoj najbolje spodobilo.

Gospod je najprle gučao v sne velikomi Simeoni i njemi zapovedao, da dá Mariji moža i da se od toga tanačiva v dühovniškom zbori. Na den, gda je Marija dovršila štirinajseto leto, so dühovniki pozvali vse neoženjene moške iz Davidove rodbine v hram, da z volitvov zadostijo Božoj voli. Mariji so

to javili i ona je preživela teh devet dni, ki so morali minoti do odločitve, v gorečoj molitvi. Med tem se njoj je skazao Gospod i jo zagotovo, da njoj odebere popunoma pravičnoga moža po svojem srci med svojimi slugami.

JEZUŠ PROSI ZA STAN.

Pa kam bi šo o moj Gospod,
Da križ te čaka vsepovsod?
Sovraži svet hūdobni Te,
In dobrih dūš tak malo je.

Hodi k meni,
I me geni,
Da mi vroče
Srce joče.

Srčen.

Naši v misijonih.

Pismo na urednika Novin.

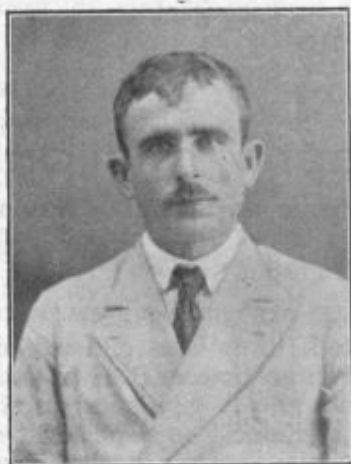
Makao, 4. aprila 1935.

Prečastiti gospod!

Že dugo sam se ne oglaso pri vas; nikaj posebno novoga ne sam meo poročati i zato sam tudi ne pisao. Življenje tū v Makaoi jako lepo mirno poteče. Bole pisano je življenje v notrašnjoi Kitajskoj, tam gde so g. Kerec i g. Geder. Dnes so potuvali skoz Makao g. Kerec i so se poslovili od mene. Po skoro poldrugom leti so oni v lepi red postavili naše srednje, obrtne ino osnovne šole v našem misijoni Shiu Chov. Prišli so iz Cantona, zatem ka so tam dosegli pravo javnosti za vse naše šole. To je jako lepi uspeh za naš misijon i jas sam veseli, da so oni po dugoi vojski dosegli to zmago. Bog nji lūbi i njim tudi rad pomaga. Dnes so se tū poslovili od nas i so šli v Hong Kong, kde si moro nekaj poskrbeti za novo dugo pot. Naša družba je sprejela novo misijonsko pole v Junnanskoj provinci i oni so bili imenūvani za prvoga predstojnika toga novoga misijonskoga pola. Tak se bodo oni 12. aprila z dvema klerikoma odpelali z parnikom v Honkong v Ton Kin-i i od tam z železnicov v Junnan. Vūpamo, da do za Vūzemske svetke že srečno prišli na svoj novi misijon. Pot je duga i stane za vsako peršono iz Hon Konga do 100 dolarov. 2025 metrov nad morjom bodo delali na obširnoj Junnanskoj visokoj planjavi, kde je kraj jako zdrav i kde skoro večno sunce sija. Sneg pride samo dvakrat, trikrat na leto. Narod je še jako primitiven, brez omike i vdan samo svojemi domačemi življenji. Največ pridelajo tobaka i opija za celo Kitajsko. Tudi tigrov i elefantov je tam dosta.

Mi njim želemo vse najbolše na to dugo pot i za njūv

novi misijon. Njuva potrpežljivost z Kitajci i pa lübeznivost ž vsakim človekom, je dobro znana. Nam je žao i vnogim tü v Kuangtungi, da ji zgübimo. Molimo vsi za nji, naj njim Bog blagoslovi novo pole i nakloni dobrotnike za procvit njüvoga misijona. Preporočite jih ešče Vi, prečastiti gospod, v molitve, da jih naj boža milost vodi i podpira; i da jih slovenski misijon-ski dobrotniki tüdi gmotno podprejo. V neznane ino težke kraje ido pa tüdi v jako siromaško pokrajino. Potrebüjejo vno go po-moči, da bodo ležej razvili svoj novi misijon. Za zdaj majo s sebov samo dva klerika, ali vü pam, da njim bodo slovenski salezijanci prišli na pomoč. Pravili so mi, da so pisali v Jugo-slavijo i prosili na pomoč nove misijonare.

Meolic Štefan,

salezijanski misijonski brat v Macau na Kitajskom. Sin Slovenske krajine, doma iz Kroga, fara Sobota. Molimo za njega, da pridobi dosta poganov za Jezusa i tüdi v te namen, da de ga vno go dečkov Slovenske krajine nasle-düvalo v tom prelepom pozvanji.

Gospod Geder so stalno v svojem misijoni Tung Pi, v pokrajini Siu Chov. Oni bole redko pride esi na jug, zato bom zdaj bole osamljen i bom šče menje prilike meo slovenski gu-čati. Dela mam puno. Od ranoga jütra do trde noči sem med našov mladinov, del kristjani, ali većinoma pogani. Vno go do-broga človek lejko včini tem mladim düšam. Vsako leto mam lepo število krstov med njimi. Priporočam se vsem čitatelom No-vin i Marijinoga lista v molitve, da bomo mi lejko uspešno de-lali med tem poganskim narodom. Jugoslovani bodete meli Eucharistični kongres; to je spravišče za Oltarsko Svestvo, ki je vretina vsega nadnaravnoga življenja za nas vse misijonare. Od Boga lübezni v presvetom Oltarskom Svestvi črpamo naše dü-ševne moči, da lahko delamo za spreobrnjenje poganov. Misijon-

sko žinjenje je puno vnogi težav i žrtv i ne bi bilo mogoče prenašati težav, žrtv i preganjanja, če ne bi vsaki den zajimali novih moči iz vretine toga Svestva. Naj bo pobožnost i gorečnost do sv. Evharistije tudi vsem Slovencom vretina nadnaravnoga življenja i sreče. Oklenite se okoli Krala vsej Kralov, da bo vodo vaše duše po poti čednosti i vsa vaša dela v blagostanje i precvetenje sv. Cerkve ino domovine. Kda bodete prepevali lepe slavnice Krali Kristuši, priporočajte nas misijonare v dalnoj tujini tudi tomi Krali milosti, da bodo naši trudi za rešenje vnogih duš, za razširjanje Njegove svete Cerkve med pogani obilno blagoslovljeni.

Vas prečastiti gospod, vse Slovence i mojo ves Krog i vse moje domače pa poznanke vdano pozdravljam i se priporočam v molitev, ponizno vdani salezijanski sobrat i misijonar

MEOLIC ŠTEFAN.

*

Za te lepe reči se č. brati prav iz srca zahvalimo i ga prosimo, naj nam pri drugoj priliki pa kaj poroča. Iz cele duše pa bomo molili v njegov i vseh misijonarov namen, da se dosta, dosta duš reši.

— Vrednik. —

Prva naša misijonarka je S. Veronika Bakan iz Dokležovja. Že več let deluje v Jüžnoj Ameriki v državi Ecuador. V salezijanskom zavodi za deklice v Guayaquil vzgaja zapuščeno žensko mladino. S pravov misijonskov gorečnostjov se žrtvuje za rešitev nesrečnih duš. Skrbi i dela ma dosta. A vseedno pravi: „Kak krasno je to življenje! Imam istinsko dosta dela i tudi velko odgovornost za duše, štere mi je izročila milost boža. A z veseljom se deluje za rešitev duš! V zavodi so male i tudi velke dekile — do 20 let stare. Skoro vse so nezakonske, od očē i matere zapuščene - - - da, žalostno je, kda pridejo k meni, me obimejo i mi pravijo: „Sestra Veronika, vi mi bodite mati, ar nemam nikoga drugoga na sveti.“

Mi tü v domovini pa prosimo Boga, naj bi bila naša misijonarka toj zapuščeni mladini zaistinsko duhovna mati!

Versko življenje v Meksiki. Ignacij Ozmec, naš misijonar na Kubi, ki je blüzi Meksike, poroča od Meksiki žalostne vesti. Piše: „Živim blüzi tiste države, štero Bog tak strašno preizküša. Moje srce hrepeni po toj državi, ali v tom leti mi je šče ne mogoče priti ta. Razmere v Meksiki toga ne dopüščajo. Pride pa čas, da bo tudi sin prekmurske matere glaso sveto vero tam, gde hüdobni düh dnes deluje z vsov močjov i se na vse načine trüdi, da iztrga iz vernih meksikanskih src Jezuša.

Dnes sem čteo, na kakši način pridobivajo v Meksiki deco v brezversko šolo. Zavolo brezverstva v šoli, je Cerkev prepovedala starišom pošilati deco v takše šole. Što ne bo Cerkve poslušao i de pošilao svojo deco v brezverske državne šole, bo

izobčen iz Cerkve. Država pa je naročila vsem starišom, da morajo pošilati svojo deco v državne šole. Što ne bo, bo močno kaznovani. Koga so ljudje bogali? Večina je ostala verna sv. Cerkvi. Trpijo za Boga. So pravi mantrniki Gospodovi. Po vuclicah se vidi dosta delavcov, ki popravljajo ulice. Što so ti delavci? To so starišje, ki znajo, da je Cerkev na prvom mesti i nato pride komaj država. Sirmaki so i nemrejo plačati kazni, štere njim nalaga država zavolo toga, ka so ne šteli poslati svoje dece v brezverske državne šole.

Pa je to ne vse. Kda je država spoznala, da nemre tak nikaj dosegnoti, je nekelko popüstila i začnola na drugi način zastrupati srca decé. Vučitelje ne smejo silite dece k neveri, nego na lepi način se trüditi; na priliko s pripovidavanjom pripovisti od starih bogov i tak v deci zabrisati pravo mišljenje na Boga. Kda vučiteo stopi v šolo, ga mladina mora pozdraviti: „Nej Boga!“, i gospod vučiteo odgovori: „Ga nej bilo in ga ne bo.“ Kak žalostno je to!

Pa še več! Večkrat se je že zgodilo i se godi, da vučitelje majo v šoli deco celi den zaprejšto in njim ne dajo nikaj jesti. Kda so deca že jako lačna, njim vučitelje pravijo: „Zdaj, kda ste lačni, prošite svojega Boga, naj vam pošle jesti.“ I zdaj vučiteo čaka, če njim Bog kaj pošle. Nato pa se začne vučiteo norčariti:

„Vidite, da vam Vaš Bog nešče poslati jesti. Zakaj ga molite? Zdaj vidite, da ga nega. Če bi bio, bi vam poslaol jesti! Vidite zdaj tüdi, da je vse to, ka vam vaš dühovnik pripovিদavle, samo pripovist, zmišlotina, s šterim si on svoj krüh slüži. Rajši prosite gospoda Callesa (Calles je velki preganjavec Cerkve v Mehiki), naj vam on pošle jesti!“

Deca so lačna. Vučiteo njim naroči zdaj, naj pišejo Callesi i ga prosijo jesti. Deca morajo vučitelja bogati. I za pol vüre že dobijo najboljše jestvine.

S tem šče vučiteo mladini pokazati, da od Boga nikaj ne dobijo. Vse ka majo, majo i dobijo od gospoda Callesa.

Ali je ne to hüdobija? Cerkev v Meksiki trpi. Hüdobni düh je na deli. Pa ne bojmo se za Cerkev. Vermo, da je pek-lenska vrata ne bodo premagala. Prišeo bo čas, prišeo bo den rešenja i Jezuš bo znova kralüvao v Meksiki. Prebivalci Meksike bodo ostali verni Bogi. Krv mučenikov je seme novih vernikov. Kem več jih merje za Kristušovo vero, tem bole verni postanejo Jezushi drugi ljudje, tem bole častijo Tistoga, šteroga Calles tak strašno preganja.

Verniki dühovnike jako poštüjejo. Zavedajo se, da je dühovnik drugi Kristuš na zemli. I kak znajo ceniti sv. mešo.

Vsem se priporočam v molitev i pošilam iskrene pozdrave“!

Ignacij Ozmec, salezijanec.

Po Kristušovej poti.

v.

Ka se naj včimo s toga, ka smo se tū pa tam vkanili?

1. Če štero delo nema globšega, jakostnoga fundamenta, te je to samo zvūnešnjost; ka je pa samo zvūnešnjost, je nečimurnost i skažljivost.

2. Gde nega obvladanja samoga sebe, tam je gosta samohvala za uspehe; po vnojoj samohvali se pa razplodi malovrednost.

3. Gde nega pravice, tam se dosta štritajo za pravice i med štritanjom za pravico se srca posūšijo i pūsta postanejo pola.

Presveto Trojstvo:

Oča, Sin i sv. Dūh Bog, tri božanske
osobe so samo en sam Bog.

4. Gde nega verskoga življenja, tam zagospodūje posvetnost i pod gospodstvom posvetnosti človek tak žive, kak nema stvar.

5. Gde nega dūše, tam moč dobi telo i pod gospodstvom tela še telo oslabi.

6. Ka hasni zbūjenje finoga čūta, če človek za toga volo postane rob telovnih poželenj?

7. Ka pomaga neodvisnost, če zavolo toga zgūbimo prostost dūše?

8. Ka valajo dragi lančki i kamli, če zavolo teh se strasti oslobodijo svojih verig?

9. Ka nam pomaga visokost, če zavolo nje globoko spadnemo?

10. Ka nam hasni odvišek, če zavolo njega zgübimo to jedino potrebno?

11. Ka nam pomaga velika vrednost, če zavolo nje grešno življenje živemo?

12. Zakaj živemo, če čas zapravljamo?

13. Moder biti i ne krščansko živeti, je norost.

14. Strnsi se že ednok! Pregledni svojo dušo! Pobogšaj se! Strahuj se! Drži mero!

15. Po potrplivosti, čistosti, poniznosti, lübeznosti, z ednov rečjov po tistoj jakosti, štera ti ešče najbole menka, to je zavolo štere, ka je nemaš, te sovražniki najbole grajajajo — moraš s trdnimi i hitrimi stopaji naprej iti, dokeč ne prideš v nebesa.

MARIJINOJ DECI!

Skoz' križ i trpljenje,
gre naše življenje,
dolina skuz je ete svet.
Na nebi pa lepša zvezda nam sije,
ki kaže nam pota do Deve Marije,
vej Ona vodnica je vseh!

Dušice drage, njej se 'zročite,
verne v lübezni njej ostanite,
da srečno dospete v pristan!
Marija edina je verna vodnica,
varhinja najbolša i pomočnica,
vsem, ki njej se v varstvo zroče!

Viktorija Razlagova.

Sv. hišni zakon.

Zapisavanje.

(Spitavanje mladoženca i mladožene.)

V.

Mladoženec i mladožena, šteriva ščeta med seбом skleniti sv. zakonsko zvezo, se zglasita pri svojem düh. pasteri, pri plebanoši i povejta svoje nakanenje.

Če sta mladoženec i sneha iz različnih far, se morata zglasiti po staroj navadi pri dühovnom pasteri snehe. Tak določa to cerkveni zakon.

Dužnost dühovnoga pastira je, da mladoženca i mladoženo izpita od toga, ka je potrebno za sklepanje sv. zakona. I to: a) ali nega nikšega zadržka, šteri bi zabranjüvao njihovo zakonsko zvezo, bodisi, ka jo samo zabranjüje, bodisi, ka bi jo s cela prepovedao i vničo; b) ali stopata v sv. zakon prostovolno, nepresiljeno. To mora düh. paster ugotoviti pri obema, ali posebno pri snehi, ka je v zakon nišče ne sili; c) ali sta zadostno povučena od sv. vere, od krščanskoga življenja i namenov sv. zakona i dužnosti krščanskih starišov.

Na konci njima dühovni paster določi vremen, kda pride ta k navuki, ali Boga molit. Zednim jiva ešče opomenejo, ka pred zdavanjom naj opravita sv. spoved, če je mogoče iz celoga življenja i se skrbno ogibleta vsakoga greha i grešne priložnosti, da si sprosita boži blagoslov za zakonsko življenje.

To je najresnejši i najvažnejši čas priprave, čas goreče molitve za bodočo srečo svoje družine.

Risali.

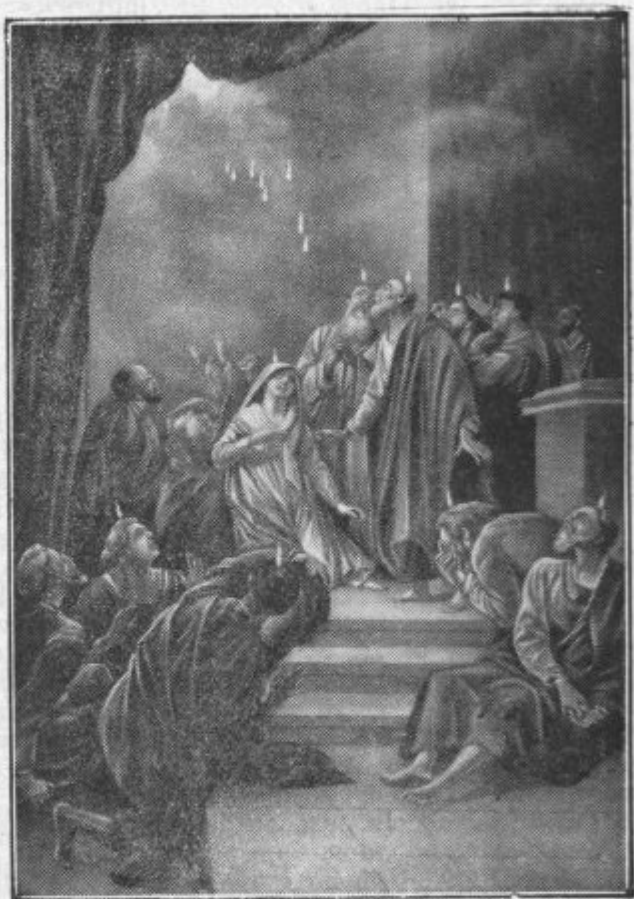
Risali (Binkošti : pomeni petdeseti den) so svetek, ki ga obhajamo petdeseti den po Vüzmi. Te svetek je v cerkvenoj dobi, štera trpi od prve predpostne nedele do prve adventne, poleg Vüzma največji svetek. S primerov bi ga lejko tak označili : Na Vüzem je Kristus-bože sunce izišlo, na Risale pa stópi najviše (kak sunce opoldne stoji najviše) i segrevle, zori i prinaša življenje. Ali druga primera : Na Vüzem stoji vrt Cerkve v krasnom cvetji odeti : to so novokrščenci (nekda so na veliko soboto krstili odraščene), i pri spovedi prenovljeni kristjani. Na Risale pa iz cvetja nastane sad. Vrtnar je Odküpiteo Jezuš Kristuš, ki goji rožice ; sonce pa, z močjov šteroga sad dozoreva, je pa sv. Düh.

Risaoski svetek je bio že v starom zakoni kak svetek zahvale za žetev. To je bila predpodoba za krščanske Risale : te den se začne žetev düš. Risaoska nedela je rojstni den Jezušove Cerkvi. Na prve krščanske Risale se je začela razširjati sv. Cerkv. Dnes mamo pred očmi to mlado Cerkev, ki je začnola svojo romarsko pot po zemli vse do konca sveta.

Na Risale se je začnola posebno delovanje sv. Düha. Odrešenik je pred svojim odhodom apoštolom oblübo, da mesto sebe pošle Tolažnika, šteri jih bo vse včio i vsega spomno, da ne ostanejo sirote. Zato so Risali svetek svetoga Düha. Zato se pa te den prav posebno spominajmo delovanja sv. Düha v Cerkvi i v düšaj. Mislimo pogostej na sv. Düha, ki povsod prebiva i delüje. V našoj düši prebivle i od krsta je naše telo njegovo svetišče. „Ne vete, da so vaša tela svetišče sv. Düha, ki v vas prebivle ? Nosite i dičite zato Boga v svojem teli.“ Lepo i sveto bomo živeli, če se bomo zavedali, da v nas prebivle sv. Düh.

V Cerkvi posebno delüje sv. Düh. Trije kraji so, na šterih posebno sv. Düh delüje i vstvarja : spovednica, predganca i oltar. — Kristuš je pravo pred vnebohodom : „Sprejmite sv. Düha.

Šterim bote grehe odpustili, so njim odpuščeni.“ Kda nam tak duhovnik vzeme z duše žmečavo grehov, je to delo sv. Dūha. Tūdi predganje je delo sv. Dūha. Predga je ne navadni človeči govor, nego je boža reč. Dūhovnik posodi Bogi samo jezik. Tūdi sv. meša je delo sv. Dūha. Kak se je drūga boža oseba včlovečila po sv. Dūhi, tak je tūdi sv. Dūh; tisti, ki spreminja krūh i vino v Jezušovo telo i krv.

*Pridi sv. Dūh i vužgi nas na gorečo lūbezen
do Jezuša.*

Stopimo s trojevrstnim razpoloženjem v te veliki svetek, Z vriskajočim veseljem, kak spevlemo v mešnom slavospevi: v veselji i radosti prekipeva ves svet i vsa zemla. Z močnov verov v moč sv. Dūha v Cerkvi i v nas. Z velikim hrepenenjem: „Pridi, sveti Dūh, napuni srca svojih vernih!“

Sveta meša. Od prvih Risalov „Gospodov Düh napunjava vso zemlo in on, ki obsega vesolstvo, zna za vsakši glas“, tak molimo v stopnoj pesmi. List opisuje prve čudežne risale, kda je prišeo sv. Düh (v podobi ognjenih jezikov). To se godi tudi zdaj pri sv. meši. Dokeč živemo na zemli, potrebujemo sv. Dūha pomoči, zato pa molimo pesem: Pridi sveti Düh. V evangeliji Kristuš sam opisuje delovanje sv. Dūha: po njem bomo svetišče svetoga Trojstva, on nam bo Tolažnik i Vučiteo. Pri obhajili se obnovi prihod sv. Dūha, ki izvrši v nas risaosko čudo.

Molimo iskreno z mešnikom: O Bog, ki si denešnji den srca vernih po razsvetljenji svetoga Dūha včio, daj nam, da bomo v istom Dūhi spoznali, kaj je prav i se vsikdar veselili njegove tolažbe. Po našem Gospodi Jezuš Kristuš, tvojem Sini, ki s tebov živi i kraljuje v edinosti z istim svetim Dūhom, Bog, na vse vekov veke. Amen.

Telovo.

Jezuš v hoštiji je najvekši dokaz bože lübezni do nas. Zato so verniki vsikdar v meši čistili sv. Rešnje Telo. V znak poštvanja so pa sv. hoštijo spočetka vsikdar zakrivali. Od 12. stoletja so pa začeli pri meši hoštijo povzdigavati, da so verniki vidli najsvetejše svestvo. To je lüdi posebno nagibalo k češčenji sv. Rešnjega Tela i vodilo do ustanovitve svetka v čest sv. Rešnjemi Teli.

Cerkev se je že od nekda na veliki četrtek spominala pri meši ustanovitve Oltarskoga svestva. Ar je pa veliki četrtek den žalosti, zato te den naj mogoče slovesno obhajati spomin ustanovitve svestva lübezni. V 13. stoletji je živela v Lüttichi v Belgiji redovnica blažena Julijana, šteroj je Kristuš v prikazni razodeo želo, naj se vpela svetek na čast Oltarskomi svestvi. Papa Vrban IV. je te svetek l. 1264. zapovedao za vso Cerkev; obhaja se v četrtek po nedeli sv. Trojstva.

V začetki na te svetek ešče ne bilo procesije z Najsvetejšim. Od tistoga časa, kda sv. hoštije neso vsikdar meli zakrite, so se počasi razvile procesije z Najsvetejšim. Namen teh procesij je bio tisti kak pri svetki samom: izpoved žive vere v navzočnost božo v najsvetejšem svestvi, izpoved zahvalnosti. Pri teh procesijah so začeli tudi prositi blagoslov za pole, za odvritev toče i drugih nesreč.

Zdaj obhajamo tak te svetek z mešov i procesijov. Prelepe mešne molitve toga svetka je sestavo veliki vučenjak sveti Tomaž Akvinski. Vstopna pesem je kak slovesno pritrkavanje zvonov, povabilo k daritvenomi obedi. Euharistija (Rešnje Telo) je najbolša pšenica, ki daje človeki življenje milosti, i med, dühovna sladkost iz pečine Kristuša. V listi čujemo reči sv. Pavla od ustanovitve najsvetejšega Svestva. V pesmi po berili nam najprle donijo reči staroga zakona: Oči vseh gledajo tebe, Gospod, i ti njim davleš hrano v pravom vremeni; nato pa reči

novoga zakona: moje meso je zaistino jestvina i moja krv je zaistino pitvina. Evangelij nam sporoča Gospodov govor, šteroga vsebina je: Euharistija je nebeski krüh življenja. V prošnji nad darovi prosimo, naj Bog podeli Cerkvi darove edinosti i mira. Krüh i vino pomenita mir i edinstvo; rasteta lejko samo v miri; iz mnogo zrn je mela za krüh, iz mnogih grozdov je vino. Sv. Rešnje Telo je svestvo mira i edinosti. Po obhajili prosimo, da bi ednok zadobili nebesko vživanje božanstva.

Po meši se vrši procesija, najlepša slovesnost za vsaki kraj. Gospod Jezuš hodi med našimi domovi i blagoslavla nas i vse naše. Zato hiše i poti lepo okrasimo. S svojov lepotov narava spevle Gospodi, zvonovi se vmes oglašajo, tüdi mi spevlemo najlepše. Pri štirih oltaraj, ki so obrnjeni proti štirim stranem nebe, se procesija vstavi, poslušamo evangelije, ki nam gučijo od presvetoga Oltarskoga svestva. Po vsakom evangeliji je nato blagoslov z Najsvetejšim; duhovnik, blagoslavljajoč z Najsvetejšim, spevle: „Nebeski blagoslov naj blagoslavla, čuva i ohranja te kraj i vse, šteri v njem prebivlejo, tüdi pola i sadove zemle. V imeni Oče i Sina i Düha svetoga. Amen.“

Napravimo sklep: tak bom obhajao Telovo, da bom sprejeo sv. obhajilo i pobožno častio Jezuša v procesiji, nikak pa ga ne bom žalo za nelepim i zavolo bože navzočnosti neprimer-nim obnašanjem.

Končajmo z lepov molitvijov, ki se moli te den i vsikdar pred blagoslovom z Najsvetejšim: „O Bog, ki si nam v čüdež-nem svestvi spomin svojega trpljenja zapüsto, daj nam, te pro-simo, svete skrivnosti tvojega tela i tvoje krvi tak častiti, da bomo sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutili. Ki živiš i kra-lüješ na veke vekov. Amen.“

Podporno društvo „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih.

P r a v i l a.

Naslov: Podporno društvo „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih.

Namen: Z dobrovolnimi prispevki podpirati siromake, pred-vsem sirotišnico „Deteta Marijike“ v Turnišči, „Dom sv. Fran-čiška“ v Soboti i „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih pa indri, kde bo društvo skrbelo za siromake.

Članstvo: Član društva lahko postane vsaki, ki se iz lü-bezni do siromakov odloči, da bo te v celom svojem življenji z nekim dobrovolnim letnim darom podpirao.

Dužnosti: Vsaki član pokloni družtvi letno julija 2. ali konči do konca leta nekši dobrovolni prispevek za siromake. Te pri-spevek sme biti že 25 par tüdi.

Dühovne kòristi. Julija 2., sept. 17. ino okt. 4. se slüži sv. meša za vse žive dobrotnike društva, na osmi den gornjih go-dov pa za vse pokojne dobrotnike društva.

Vodstvo. Drúštvo vodi „Odbor tretjega reda za zidanje Doma sv. Frančiška v Črensovcih, po pravilaj od cerkvene oblasti l. 1932. junija 25. pod št. 1174. potrjenih.

Št. 1174/32—1

Vido Lavantinski knezoškofijski ordinariat
v Maribori, dne 14. januara 1935.

Škof i apoštolski administrator:

Dr. TOMAŽIČ, l. r.

Lavantinski knezoškofijski ordinariat.

Št. 1174 | 32—1.

„Dom sv. Frančiška“ — odobritev pravil.

Maribor, dne 14. januara 1935.

1 priloga.

Odbori tretjega reda za zidanje Doma sv. Frančiška

(v roke p. n. g. predsedniki Klekl Jožefi)

v Črensovcih.

Z dopisom z dne 6. t. m. št. 4. semkaj predložena pravila v gornjoj zadevi se vzemejo na znanje.

Če ta pravila potrebújejo potrditve državne oblasti, naj si jo veleecenjeni naslov oskrbi.

Škof i apoštolski administrator

Dr. TOMAŽIČ, l. r.

Vse ljubitelee siromakov prosimo, naj pristopijo k tomi družtvi, ka nas teliko bo, da poskrbimo vsem siromakom Slovenske krajine, pa šče drugim potrebno pomoč. Mali dari dosta pomorejo i zadostújejo, če je vnogi poklanjajo.

Lübezen, štero kažejo do naših sirot naš Višji Pastir, povrnimo s tem, da bomo družtvo od Njih potrjeno podprli, podignoli i razširili. To bo njihovo veselje, ar se spuni njihova žela: siromakom pomagati, šterim túdi oni radi pomagajo. Naš odbor bo dao tiskati podobice i vsaki dobi edno podobico, ki k družtvi pristopi. Na to podobico se spiše gor njegovo ime i dar, ki ga letno misli pokloniti. Za pristop je nikaj drúgo ne potrebno, kak prijavit i se pri

Dom sv. Frančiška v Črensovcih.

**Odbor za zidanje Doma sv. Frančiška
v Črensovcih.**

Sv. Andrej Humbert Fournet.

(1752—1834).

Ništerni mislijo, ka nemre postati svetnik, što že v detečoj dobi ne pokažúje znamenje svetosti. Bodoči svetnik, mislijo, more biti dete različno od drúge dece, skrivajoče se, mučeče, štero ne mara za igro, nego samo za molitev i da pokaže res-

nost odrasloga človeka. More pa biti postavljeni na čast oltara tudi tisti, ki je ne rojeni svetnik, nego je sledkar postao svetnik, se zna, ka s pomočjov bože milosti. Takši zgled je sv. Andrej Humbert Fournet (čti Furne). Bio je Francuz i plemenitoga roda, kak dečko zvünredno žive i vesele narave.

Rad je meo parade i se trüdo, da se dopadne lüdem. Dobra mati so njemi želeli, da bi naj bio dühovnik, ali on je nikaj ne šteo od toga čüti. Na nekšoj svojoj knigi je napisao: „Ta kniga je lastnina Andreja Fourneta, dobroga dečkeca, šteri nešče biti ne redovnik, ne dühovnik“.

Vse splošno se misli, da sam Bog zove poedince v dühovniški stan. Tak je tudi bilo pri Andreji. Stanüjoč pri strici, plebanoši, poniznom i požrtvovalnom dühovniki, začüti Boži glas i želo po dühovniškom stani. Posvečeni je bio leta 1778, nato je bio kaplan v dvema mestoma i nazadnje plebanoš v Maille. Po svojoj naravi je bio jako dober, ali ne je bio ešče krepsten. Rad je pokazüvao svoje lepe konje i kočije. Rad je zbiraao okoli sebe prijatele i se ž njimi gostio. Predgao je z izbranimi rečmi, to pa zato, da bi se bole dopadno poslušalcem, kak pa da oznanüje rejč Božo. Stric, dühovnik i pobožna sestra, sta ga večkrat nagovarjala, naj vredi svoje življenje po evangelskom dühi.

Ednok pa je Bog sam napravo popun preobrat v njegovoj düši.

Pozvao je goste na obed. Stol je bio jako gospodski pripravljeni. Na njem se je bliščala srebrna posoda, štero je Andrej po starišaj herbao. Pride pa k njemi nekši siromak i ga prosi miloščino. On pa se je izgovarjao, ka nema penez, siromak pa njemi odgovori: „Nemate penez, zato pa vam je stol pokrit z srebrninov“.

Od toga časa se začinja njegovo napredüvanje na poti k Bogi. Vidilo se njemi je, kak da bi ga sam Odküpiteo pokarao v osebi siromaka. Bogato posodo i pohištvo je odao na hasek siromakov, spao na slami, bičüvao se, posto i molo. Ne poznao več zapravlivoga življenja i zabav. Včio se, čteo, pohajao Presveto Ölt.svestvo, betežnike i siromake. V 30 leti je začno resno živeti. Prišle so pa tudi žmetne proba. Vövdarila je francuska revolucija. Vlada je zahtevala, da vsi dühovniki prisegnejo na proticerkveno ustavo. Andrej Fournet pa je ne šteo položiti te razkolniške prisege, zato so ga preganjali, ali on je na skrivoma nadale delüvao vu svojoj fari.

Leta 1792. so ga zgrabili i pregnali na Španjolsko, gde je na vse napravo vtisek pravoga svetnika. Po štirih letaj se je na skrivaj v nevarnosti za življenje, povrno v svojo faro. Opravlaao je sv. mešo i vršo drüge cerkvene posle v skritih mestaj.

Po desetletnom pregnanstvi je Cerkvi bila dana nazaj sloboda. Svetnikovo srce je krvavelo, kda je vidilo deco brez vsakšega verskoga znanja. Zbere nikelko mladenk, štere naj bi včile nevučene i pomagale siromakom. S temi mladenkami je ustanovo družbo sester sv. Andreja. Mro je na glasi svetosti

leta 1834, k blaženim je bio prištet leta 1926, a 4. junija 1933 na Risale je bio prištet k svetnikom. Tak nam je Francuska po sv. Ivani Vianeji znovič dala ednoga plebanoša za svetnika.

Navuk: „Vzdignite svoje oči i glejte njive, kak so že bele za žetvo“ (Iv. 4, 33) je pravo ednok Jezuš apoštolom. Naše vesi i varašje so Bože njive, a duhovniki so delavci na njih zaposleni. Oni obdelujejo te Bože njive, sejajo seme reči Bože i našim dušam nudijo živi Krüh, sv. prečiščavanje. Mogoče bi že Boža jeza vničila svet zavolo njegovih hüdobij, če se ne bi dnevno prinašale Bogi pomirlive žrtve sv. meše i to okoli tristojezero vsaki den. Poštujmo zato vsakšega duhovnika, kak Božega poslanca, kak posrednika med Bogom i ljudmi. Molimo, da Bog da vnogo dobrih duhovnikov našemi narodi.

Sv. Bernardica Soubirous (Subiru). (1844—1879).

V jubilejno leto Jezušove smrti spada tudi jubilej Jezušove Matere, ki je sodelovala pri odkupljenji človečanskoga roda, a te jubilej je 75 letnica Lurdskih prikazüvanj.

Šteromi katoličanci so nepoznani čüdežni dogodki, šteri so se zgodili 1858 leta pred votlinov pri Francuskom varaši Lurdi, kde se je Brezmadežna Devica znova doteknola zemle, da s pomočjov nedužne deklina opomene svet na nevarnost, v štero beži, po nepravoj poti? Što je ne čüo za Belo Gospo, ki je po Bernardici poročala sveti, naj dela pokoro, naj moli za grešnike? Bernardica Soubirous se je rodila od siromaških starišov, mlinarov. Komaj štirinajst let je bila stara, gda se njoj je prvikrat prikazala Blažena Devica Marija, gda je brala drva poleg potočka Gave (11. febr. 1858). Drugo prikazanje je bilo 14. febr., gda je Bernardika poškropila proti prikazni blagoslovljeno vodo, v bojazni da ne bi bilo to kakše strašilo, štero ne prihaja od Boga. Pri tretjem prikazanju 18. febr. je ponüdila deklica Gospej papir i svinčnik, naj napiše što je i ka ščé. Nato njoj Gospa odgovori: „Ne je potrebno, da pišem to, ka ti mam povedati, nego ti prihajaj sem zaporédoma petnajset dni. Jes ti ne obečavlem, da boš srečna na tom sveti, nego na drugom“. Štrto prikazanje je bilo 19. febr., a péto 20. Sédmikrat se je Mati Boža prikazala Bernardici 23., a osmikrat 24. febr., gda je zdehnola: „Pokora, pokora, pokora!“ Devétikrat 25. febr., gda je zapovedala Bernardici: „Idi, napij se na vretini i se muj!“ Od toga časa je začnola tečiti iz vretine čüdotvorna voda. „Polübi zemlo za grešnike!“ je čüla Bernardica v desétom prikazanju 26. febr., a v edenajstom 27. febr.: „Idi i povej duhovnikom, da se mi tü naj zozida cerkev!“ V dvanajsetom, 28. febr. i trinajsetom, 1. marca, prikazanju se je nikaj posebnoga ne zgodilo, zvün da je z Bernardicov prišlo k votlini okoli 250.000 lüdi. „Jaz ščem, da se sem prihaja v procesiji“, je Devica po-

vedala v štirinajsetom prikazani 2. marca, a pri petnajsetom prikazani se je povnožilo romanje na jezere. Na den Oznanenja Blažene Device Marije 25. marca, je lepa Gospa povedala Bernardici svoje ime: „Jas sem Brezgrešno Poprijetje“.

To je ravno tisto ime, štero so štiri leta prle (1854) dali Blaž. Devici Mariji papa Pij IX. gda so proglasili navuk, ka je ona brez izvirnoga, poprijetnoga, greha poprijeta. Se razmi, ka je nevučena deklica nej razmila tej rejči, dokeč so njoj sledkar ne rastumačili drugi, zato je tistikrat tüdi zapitala Blaženo Gospo čüdeč se: „Ali si ti ne Devica Marija?“ Bernardica je vijdila Mater Božo ešče 7. aprila sedemnajstikrat, a zadnjikrat po trej mejsecaj 16. julija 1858 leta.

Bernardica je zavolo teh prikazanj vnogo pretrpela doma i v školi, gde njoj ednok pravi vučitelica: „Nikajvrednica, tij v posti tak kak na fašenk delaš norosti na Gavi i vlečeš ta vnožino lüdi!“

Bila je tüdi pozvana pred sod, kama so jo sprevajali žandarje, ona pa je ostala mirna i je samo štela edno, da kak najbole vörno spuni želo i navodila Lepe Gespé. Stvar so z največšov pazlivostjov raziskavali doktorje, vučenjaki, komisija dühovnikov i püšpekov. Nazadnje so se osvedočili, da je tü vmes prst Boži. Dovoljene so pobožnosti pri votlini, zida se cerkev, jezeri prihajajo sem v prošecijaj. Dogajajo se čüde z vodov iz vretine. Bernardica pa, čiravno je telkokrat vidila Nebesko Kralico, je ostala ponizna i odišla v samostan v Nevers, gde je preživlala dneve v najnavadnejšem deli. V teškom betegi je delala redovniške oblübe. Vmrla je 16. aprila, 1879. leta. Gospod Bog je potrdo vörodostojnost Marijine glasnice s tem, da je dopüsto, da so se po njenom zagovori godila čüda. Gda so potrdili njene kreposti, so jo sv. Oča Pij XI. 1925. leta proglasili za blaženo, a 8. decembra 1933. leta za svetnico. Pri toj priliki je prišlo v Rim okoli deset jezero francuskih romarov z šestdesetimi svojimi püšpeki.

Navuk. V Lurdi se ešče dnesden godijo čüdežna ozdravljenja, štere sami brezverski doktorje morejo spoznati, da jih je na prirodan način ne mogoče raztolmačiti. V Lurdi pa se dogajajo ne samo ozdravljenja tela, nego i ozdravljenja düše. Što nema vere, v Lurdi jo zadobi, a što jo ma, postane njemi tam kak kamen trda.

Ne pozabite na ljubljanski eucharistični kongres! Vdeležite se ga, darüjte kaj za eucharističnoga Jezušä, molite za uspeh. Presveto Srce Jezušovo, blagoslovi kongres! Sveti Paskal Bajlonski, prosi za nas! — Polovična voznina je dovoljena.
